

РЕШЕНИЕ

№ 7364

гр. София, 04.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 06.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **503** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. Р., [дата на раждане], гражданка на Република Турция, срещу Отказ за издаване на виза от 21.12.2023 г., издаден от Генералното консулство при Посолството на Република България в [населено място], Република Турция на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, с който е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване /Виза вид „Д“/.

В жалбата са наведени доводи за нарушение на материалноправните разпоредби и допуснати съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила. Счита, че условията и целта на пътуването са недвусмислено доказани. Жалбоподателката претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Подробни съображения в тази насока са изложени в депозираната жалба. В заключение от съда се иска да отмени оспорения отказ като незаконосъобразен, неправилен и немотивиран, като на административния орган бъдат дадени задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен не се явява, не се представлява. Представя писмена защита, в която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена, като съдът отмени оспорения отказа за издаване на виза тип „Д“. Не претендира разноски.

Ответникът – Завеждащ „Консулска служба“ в Посолство на Република България в [населено място], редовно уведомен, не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител. Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената административна преписка по делото се установява, че жалбоподателят е подал в Генералното консулство при Посолството на Република България в [населено място], Република Турция Заявление за издаване на виза тип „D“ (за дългосрочно пребиваване). Попълнил е т. 23 от формуляра „цел на пътуване“, друго – „туризъм“. Посочил е, че приемащо лице е М. Х. –наемодател.

Към заявлението са приложени копия на:

1. Препис от удостоверение за сключен граждански брак. издадено от М./Бчрса. с № 503

/ 10.05.2023

2. Декларация, с рег. № 40268/05.10.2023г.

3. Декларация, с рег. № 40269/05.10.2023г.

6. Препис-извлечение от регистъра за гражданско състояние на Р. Турция.

5. Удостоверение за семейно положение, съируг/а и деца с нзх. № 171/27.09.2023г.

7. Банково удостоверение с Нзх. № 256/09.10.2023г..

8. Свидетелство за съдимост с Нзх. № : 0000 - 2023 -[ЕИК] 10.05.2023

9. Медицинска застраховка

10. Копие от документ за самоличност на М. Р.

1 I . Копие от документ за самоличност на Рефнк Р. (л. 9-63).

С писмо, изготвено от Началник на група „Миграция“, Областна дирекция на МВР – Кърджали /л.88/ във връзка със съгласуване на искане за издаване на виза по реда на чл. 15, ал. 1 вр. чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ. от Генералното консулство при Посолството на Република България в [населено място], е изразено становище, че не са налице предпоставките на закона за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на чужденката. В същото е посочено, че съпругът –български гражданин не живее на адреса, посочен в България, както и че за периода от 2018г. досега е посещавал епизодично страната за период общо около десетина дни.

Видно от писмо, изготвено от Зам.-председател на Държавна агенция за национална сигурност / л.91/ е изразено положително становище за издаване на дългосрочна виза.

При проверката от специализирания орган е установено, че жалбоподателката е омъжена за лице –български гражданин от 1985г. от брака имат три деца. Съпругът е с настоящ адрес в Република Турция и няма данни да се е установявал да живее в България. Както бе посочено по-горе, същият през последните шест години е посещавал страната няколко пъти , за по ден-два. Жалбоподателката е идвала сва пъти, с престой от два дни. В тази връзка и при установените факти, специализираният държавен орган е приел, че М. Р. и съпругът и не живеят в общо домакинство на територията на страната.

В заключение е формиран извод, че относно постъпилото заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на М. Р. са налице данни, представляващи основание за отказ за издаване на дългосрочна виза.

Видно от стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране, или отмяна на виза приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, заявителят е уведомен, че издаването на виза е отказано. Отразените в акта основания са чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ – „апликантът не докаже достоверно целта и условията

на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит“, като в допълнителни забележки е посочено, че „съпрузите не живеят в едно домакинство, посещавали са страната епизодично, за кратък период от време“.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя, лично. Жалбата е депозирана до съда, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването, от надлежна страна, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В съдебното производство и съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 вр. с чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен административен орган, при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е същият с целта на закона.

По делото не се спори, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид „Д“ е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка от публичния сайт на МВнР, на съда са служебно известни Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на Министъра на външните работи на Република България и Заповед за определяне на КДЛ.

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Настоящият съдебен състав не установява допуснати в хода на административното производство нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК.

Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбите на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал две от тях. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой.

Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, §1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл. 21, §1 и на чл. 32, §1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да „преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция“, и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице „основателни съмнения“ относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с „основната конституционна харта“ на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Шенгенското споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е „израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Шенгенското пространство“.

Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, съдът дължи произнасяне и по съдържанието се в нея оплакване за нарушение на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя. Съгласно чл. 8 от ЕКПЧОС и чл. 3 от Протокол № 4 към нея всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. В Решение по дело *Carpenter*, Съдът признава основното право на семеен живот като част от общите принципи на правото на ЕС. Той стига до този извод, позовавайки се на практиката на ЕСПЧ. В Решение по дело *Boultif*, ЕСПЧ приема, че „извеждането на лице от страната, в която живеят близки членове на неговото семейство, може да съставлява нарушение на правото на зачитане на семейния живот, гарантирано в чл. 8, §1 ЕКПЧОС.

Понятието „семейство“ съгласно ЕКПЧОС, се свежда най-вече до основната част от семейството, която в случая включва жалбоподателя и неговата съпруга. Установената практика на ЕСПЧ също е в смисъл, че отделянето на лице от членовете на неговото семейство е допустимо единствено когато се установи, че то е „необходимо в едно демократично общество, т.е. е обосновано от императивна обществена потребност, и по-специално е пропорционално на преследваната

легитимна цел“. Прилагането на чл. 8, § 2 от ЕКПЧОС, който въвежда дерогация на правото, гарантирано от чл. 8, §1 от ЕКПЧОС, води до извършването на проверка за пропорционалност, която отчита /по-специално/ обстоятелства като момента на установяване на семейството, добросъвестността на жалбоподателя, културните и социални различия на държавата, в която членовете на семейството ще бъдат отведени, и тяхната степен на интеграция в обществото на договарящата държава.

В разглеждания случай от събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е сключил граждански брак с лице, притежаваща българско гражданство, че проверката на органите на ОДВМР Кърджали е установила, че съпрузите не живеят в едно домакинство на територията на България, посещават инцидентно страната. Нещо повече- самият заявител е посочил, че желае издаване на дългосрочна виза с цел „туризъм“, а не с оглед трайно установяване на семейството.

Като се отчетат посочените по горе обстоятелства, се установява наличието на обстоятелства за дерогация на правото по чл. 8, ал. 1 от Конвенцията. Не са установени по безспорен начин нито целта, нито условията на планирания престой – чл.10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

По изложените по-горе съображения, съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма и съдържание, без да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и при правилно приложение на материалния закон. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

От страна на страните не е отправено искане за присъждане на разноски, поради което съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Р., [дата на раждане], гражданка на Република Турция, срещу Отказ за издаване на виза от 21.12.2023 г., издаден от Генералното консулство при Посолството на Република България в [населено място], Република Турция на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, с който е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване /Виза вид „Д“/.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: